
Paaske

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Paaske	4
Påskedag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Paaske

Påskedag

Prædikedag Påskedag

Prædikedato .

Prædiketekst Markus 16,1-7

Prædiken ID Px-09

Kilde KMF-nr. 20.02.02 (Ulige år ifølge tekststed påklæbet side 1, måske 1941 eller 1943, eller tænkt anvendt til publikation)

Paaske.

Markus fortæller: [Markus 16,1-7]

Den kristne Paaske er Mindefesten for den største Lidelse, som er udstaaet i Menneskeheden, og for den største Sejr, Historien ved at melde om. Kirkefolket har altid forstaaet Frelserens Lidelse som en ganske enestående. Fysisk er der vel mange, der har har faaet meget værre Medfart end han fik. Torturinstrumenterne, der midlertidig opbevares på vore Musæer, fører deres stumme djævelske Sprog om, hvad Mennesker har fundet det for godt at traktere deres Næste med. Men selv om Kristus gik fri for Tungeudrivning og Øjenudstikning og kogende Bly hældt i Øret, er dog det fastsurret til et Par krydsende Planker at hænge til Døden i Palæstinasolens naadesløse Brand forfærdende kvalfuldt nok. Og dog for lidet at regne mod den aandelige Marter, der blev ham til Del. Vennernes totale Mangel paa Begreb om, hvad han gik i Døden for (og til disse uforstaaende skulde Værkets Fortsættelse overlades) og deres ynkværdige Svigten (og andre end disse Stymperes Hænder havde han ikke at overgive Kampen med Verdensrigerne i), Fordømmelsen af Autoriteterne hos selve det Folk, han følte sig kaldet til og — endelig -: at han, der havde kaldet ham, lod ham ene i det yderste Øjeblik. Er Jesus forklaret ved det ene Ord Tro, at hans hele Liv var baaret af den paa eengang

barnligste og mandigste Tro paa Gud, at Gud var til, at han var hellig, god, almægtig, hvad maa saa ikke han, hvis Forhold til Gud var den dybeste Fortroligheds, Barnets til Faderen, hvad maa han ikke have følt ved i Døden at mærke, at alt det, han havde levet sit Liv paa, pludselig var borte: min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?

Jo, vi forstaar, at de Gamle havde det Udtryk for ham: den Smerternes Mand. Og hele hans Liv sammenfattes i vor Trosbekendelse i det ene ord: pint. “Vi tror paa Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, vor Herre, undfangen ved Helligaand, født af Jomfru Marie, pint, under Pontius Pilatus korsfæstet, død og begravet....”. Der er vel dem iblandt os, der stundom har været utilfreds med, at der ikke ogsaa stod “prædikede, gjorde vel, var glad og god”, men over for Langfredagens Mulm og Kval bøjer vi os: Hovedsummen for Gudsmenneskets Livsførelse paa denne Klode er rigtigt opgjort i et “pint”.

Hvem af os har ikke, første Gang vi læste i vor Bibelhistorie om, at de spottede ham og spyttede paa ham og gav ham Næveslag, lindet paa Køkkendøren og med Taarer i Øjnene sagt til vor Mor: Hvor var de dog onde mod Jesus! Hvilken Dreng har ikke længtes efter at have været til dengang og kunnet staa ved hans Side — det var visselig ikke blevet med Hænderne i Buxelommerne. Den korsfæstede blev Symbolet for os paa al forfulgt Uskyldighed. Naar vi siden i Livet erfor om ulykkelige, der blev jaget for deres Nationalitets Skyld, om undertrykte og hundsede, da hviskede det i vort Hjerte: “Nu korsfæster de ham igen.”

Og dog er Korsets Gaade end langt dybere end til et Justitsmord. Det sønderknugende ved Golgatha er, at Kristus led med Rette. Langfredag er Retfærdighedens Triumf. Det var jo ikke Rovmorderne og Voldtægtsforbryderne, Kristus stødte sammen med, det var end ikke den romerske Værnemagt. Hvad Forbryderne angik, da var Kristus jo nærmest Ven med Toldere og Skøger. Hvad Romerne angik er det forbausende som hans Liv forløb uden Sammenstød med dem. Nej, det han stødte sammen med og som krævede intet mindre end hans Død, det var de højeste menneskelige Idealer. Farisæerne havde Retten på deres Side, de var Hædersmænd, de vidste deres Existens som Folk var afhængig af deres indbyrdes Sammenhold, af deres brændende Troskab mod Loven, af deres Tro paa sig selv. Saa kom denne Oprører fra Galilæa, han nægtede at underordne sig Landets lovlige Øvrighed, han prædikede saa gudsbespottelige Ord som at Gud lader sin Sol opgaa over gode og onde og lader det regne over retfærdige og uretfærdige, han kasserede Selvhævdelsen og forlangte i Stedet Kærlighed i Troen paa, at Kærlighed var almægtig — — sandelig, der var ikke andet for Højesteret end at votere for Dødsdom. Og skønt *Magten* ikke rigtigt forstod, hvad det hele drejede sig om, saa meget forstod den dog, at var Dommen fældet, maatte den ogsaa udføres.

Dette er Kristendommens Kendelse over Menneskelivet: saa fordærvet af Synden er vi, at naar Gud ifører sig Kød og træder ind i vor Verden, kræver alle vore højeste Idealer, at vi slaar ham ned og kaster ham ud af den igen.

Jesus var kommen for at grundlægge et Rige, der ikke var af denne Verden. Hvordan skulle denne Verden reagere paa nogen anden Maade end sin sædvanlige? Ind i en Verden, der levede af Had, vil han bringe Guds Kærlighed. Hvordan grundlægger man Riget, hvordan erobrer man Lande? Han behøvede blot at spørge Kolonnen, der marcherede om Hjørnet i Nazareth. Paa en eviggyldig Maade: med Sværdet. Den havde ogsaa fristet ham; hans eget Folk havde villet gøre ham til Konge. Og paa Fantasiens Bjergtop havde selve Magten vist hans unge Sind alle Riger og deres Herlighed: knæl ned og tilbed mig, og det er altsammen dit.

Men han vilde ikke. Guds Kærlighed krævede en Metode, der var stik modsat alle Verdens Metoder. Det modsatte af Sværdet er Selvhengivelsen, det modsatte af Herredømme er at tjene og lide.

Det var Galskab. Vilde han vippe den jødiske Højesteret og den romerske Kejser ved at lade sig hænge paa et Kors mellem to Forbrydere?

Og det var ikke blot Galskab. Det var Umoral. Det var Oprør og Forbrydelse. Hvad er Samfundet værd uden Domstol og uden Regering?

Bliver det ikke et Satansorgie i det Kaos, der kommer, i Stedet for Guds Kærlighed.

Ja, dette var Guds Søns Lidelse, han ikke blot hang på Korset som en Forbryder, han var en Forbryder. Vox populi vox dei. Folkets Røst er Guds Røst. Der hang han altså under Guds Vrede.

“Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” stønnede han. Men der veg ingen Skyer til Side, ingen Due kom dalende, ingen Røst lød: Dette er min Søn.

Saa var der ikke mere. Tungen i sin ulidelige Vansmægten læsket med lidt Landvin, et Suk: Det er forbi, og saa — ja, om saa Gud var forsvundet de titusinde Mile borte, var hans Navn dog hans eneste Tilflugt: Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand.”

Frelseren var død. Domfældet af sit Folk, henrettet efter Loven, svigtet af sine egne, forladt af Gud, dette var Fallit — Fiasco, som ikke kunde være værre. Alt tabt, endogsaa Æren. Kun Glemselens langsomme Naade er der nu at haabe paa.

Han, der havde Tro for hele Menneskeheden, skulde falde i den dybeste Tvivl. Han, der kaldte sig den Almægtiges Søn skulde dø uendeligt fattigere end nogen Stodder paa Jorden.